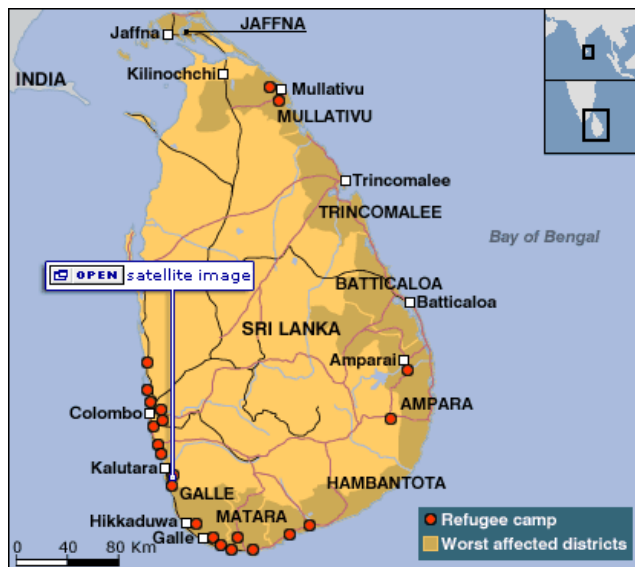

Zaterdag 29-01-2005

05:30 Eindelijk, de piloot meldt ons dat we binnen enkele ogenblikken zullen landen op Colombo Airport, de hoofdstad van Sri Lanka. We vliegen aan via zee, de zon komt op en weerspiegelt in de zee, een schitterend gezicht op deze hoogte. Ik denk bij mezelf hoe het mogelijk is dat die schitterende plas met water er de oorzaak van is dat Pa en ik hier naar toe zijn gegaan. Nadat we geland zijn en uit het vliegtuig stappen valt er een enorme warmte op ons. Het is hier het hele jaar door gemiddeld 30°C. We worden opgehaald door Ruzain, onze vriend uit Galle, één van de zwaarst getroffen steden van Sri Lanka. Ruzain is samen met Chootan gekomen. Hij heeft Chootan na de Tsunami onder zijn hoede genomen omdat hij na de Tsunami geen werk meer heeft. Hij doet allerlei klusjes voor Ruzain en deze week ook voor ons. Na uitgebreid omarmd en bedankt te zijn voor onze komst vertrekken we per busje richting Galle, een rit van ongeveer 3.5 uur. Zoals je op onderstaand kaartje kunt zien zal deze rit helemaal langs de zwaar getroffen kustlijn plaatsvinden zodat we gelijk een goed beeld van de situatie zullen krijgen, zeker omdat de weg zich op 50 tot maximaal 200 meter van de zee bevindt.

Nadat Chootan onze koffers heeft ingeladen beginnen we aan een lange trip richting Galle. Ruzain barst binnen enkele minuten los met het ene na het andere verhaal over de Tsunami. Bussen met toeristen die van de weg gevaagd zijn, talloze vissersboten die over de hele kuststrook kapot geslagen op het land liggen en zo ratelt hij continu door. Vlak nadat we Colombo uitrijden beginnen inderdaad de eerste verschijnselen zichtbaar te worden. Kleine huisjes helemaal in puin waar mensen tussen lopen om de boel te ruimen. Illegale visserhutjes, vertelt Ruzain ons. Op zich is er weinig water hier aan land gekomen maar deze hutjes stonden op nog geen 30 meter afstand van de zee en waren gebouwd van vrij zwak materiaal. De reis wordt gaat verder richting Kalutara en Beruwala. Hier zien we inderdaad overal kapot geslagen vissersbootjes over het landschap verdeeld liggen en zien we verschillende open plekken waar enorme muren

omver geslagen zijn en enorm veel puin ligt. Wel valt ons meteen al op dat vrij veel mensen van de plaatselijke bevolking aan het ruimen en herstellen zijn.

We rijden tussen Welwatta en Hikkaduwa. We zitten doodstil in de auto omdat we naar een gebied kijken wat compleet is weggevaagd. Ik weet echt niet hoe ik moet beschrijven wat ik hier zie. Het staat hier vol met tenten zodat de mensen tijdelijk onderdak hebben. Overal ligt puin en alle bomen die zijn blijven staan hebben verschillende kleuren omdat ze vol hangen met kleding van mensen die meegesleurd zijn door het water. Ruzain en Chootan hebben het moeilijk hier. Kort na de ramp zijn ze hier heengesneld omdat hier onvoorstelbaar veel dodelijke slachtoffers gevallen zijn met name door de beruchte trein die hier van het spoor geslagen is. Ze vertellen ons dat ze erg verdrietig zijn als ze hier langs rijden en dat ze altijd een raar gevoel in hun buik krijgen als ze dit gebied voorbij rijden. We besluiten uit te stappen en richting de trein te lopen. Beelden van de t.v. zijn nu opeens live. Via enorme puinhopen weten we de trein te naderen en Chootan, die slecht engels spreekt, vertelt ons via Ruzain wat hier precies gebeurd is. Op het moment van de eerste vloedgolf, in totaal zijn er 3 vloedgolven geweest, zijn als eerste veel woningen verwoest maar het water had de trein nog niet bereikt. Omdat de mensen in paniek waren vluchtten ze richting de trein, ze dachten dat ze daar veilig waren, maar bij de tweede vloedgolf die met een snelheid van zo'n 500 km/p.u. kwam en een hoogte had van om en nabij de 10 meter is de trein met passagiers en schuilende mensen compleet van het spoor geslagen en een kleine 30 meter verder terecht gekomen. Vanwege de vakantie reed er die dag maar 1 trein vanuit Colombo naar Galle, vandaar dat hij ook zo afgeladen vol zat met passagiers en daar kwamen de schuilende mensen dan ook nog eens bij.

Een dag later is Chootan met diverse mensen uit Galle hierheen gegaan en zijn ze als eerste begonnen met man en macht lijken te ruimen omdat er anders gevaar voor ziektes zou ontstaan.

Ze laten ons de plek zien waar ze iedereen in een groot massagraf hebben moeten begraven omdat het gewoon niet mogelijk was om de doden stuk voor stuk te begraven. Eerst hebben ze de lijken één voor één in het massagraf gelegd, maar al gauw bleek dat dit geen haalbare zaak was omdat er teveel doden waren. Het precieze aantal is niet bekend. Het varieert van tussen de 4000 en de 6000. Ik denk dat het precieze aantal er niet toe doet het waren er in ieder geval te veel. Zoveel, dat ze met een shovel de lijken in een massagraf hebben gestort.

We hebben 3 dagen niet kunnen eten verteld Chootan ons.

Pa en ik staan bij de trein die inmiddels als een soort monument weer op een stuk rails is gezet. We zijn stil en aangedaan en weten niet hoe we moeten reageren. Hartverscheurend is dit.

Kompleet krom gebogen stukken rails liggen hier verspreid en als we achter ons kijken zien we die enorme vlakke waar resten puin, persoonlijke spullen en weet ik veel wat nog verspreid ligt. Het meest macabere wat we hier later aantreffen was een ouderwetse wekker met wijzers die precies stil stond op 5 voor halftien: Tsunami Time zegt Chootan. Er hangt een muffe lucht hier en Ruzain waarschuwt ons niet verder te lopen ivm stank en bacteriën. Wel is er hier gelukkig veel hulp aanwezig van het Rode Kruis uit diverse landen. Het is beschamend om hier foto's te maken maar Ruzain vertelt ons dat

iedereen moet weten wat er hier op 26 december gebeurd is. Wat een enorme kracht heeft water, realiseren we ons en als we terug lopen zien we een half verwoest huis waar je precies de hoogte van de waterlijn kan zien en je realiseert je dan dat als water met zo'n snelheid en die hoogte aankomt er geen ontsnappen meer aan is.

We vervolgen de trip richting Galle en zien onderweg talloze vluchtelingenkampen. Zodra de mensen langs de weg zien dat er 2 blanken in Ruzain zijn bus zitten wordt er continu enthousiast gezwaaid. Op plekken waar we door opstoppingen even moeten stoppen zie je ook hordes met mensen naar je zwaaien en lachen. Ruzain vertelt ons dat dit normaal is omdat ze iedere blanke op dit moment als hulpverlener zien.

We naderen Galle en slaan iets voordat je de stad inrijdt af, richting een iets hoger en verder van de zee afgelegen wijk. Hier woont Ruzain. Hij, zijn vrouw en kind slapen deze week bij zijn ouders, zodat wij in zijn huis kunnen slapen. Gastvrijheid staat hier zeer hoog in het vaandel. We pakken onze tas uit en richten beiden ons kamertje in. Ruzain laat zijn aparte kantoortje zien en zegt me: Dit is jouw kantoor deze week. We gaan met z'n drietjes in het kantoor zitten en bespreken ons plan de campagne. We hebben deze week ruim € 7000 te besteden, vertellen we hem, maar we willen zelf zien en getuige zijn wat ermee gebeurt. Ook hebben we nog gereedschap en zaklampen om weg te geven. Ruzain zegt ons dat het belangrijk is om niet aan de slachtoffers zelf te vragen waar er behoefte aan is omdat deze mensen zo hopeloos en volledig van de kaart zijn dat ze veelal vertellen dat ze alles nodig hebben en er totaal geen lijn zit in hun behoefte.

Eerst inventariseren waar er behoefte aan is, niks beloven, daarna naar mijn huis en dan gaan we rekenen en dan als allerlaatste de beslissing nemen, adviseert Ruzain ons, precies wat Pa en ik ook voor ogen hadden.

Het is zaterdagmiddag rond twaalf en Ruzain vraagt ons of we eerst wat willen rusten, maar er is werk aan de winkel, vertellen we hem en hij neemt ons op sleeptouw door Galle. Mijn vader is redelijk bekend in Galle omdat hij hier al eerder geweest is tijdens één van zijn bezoeken aan Sri Lanka. Hij vertelt mij dat het Hollandse verleden nog duidelijk aanwezig is hier. (Sri Lanka is nog een tijdlang een Nederlandse kolonie geweest ten tijde van de VOC) Er staat o.a. een fort en een vuurtoren, een beetje vergelijkbaar met Willemstad. Ook staat er nog een prachtige Hollandse kerk met allemaal Hollandse graven. We rijden Galle stad binnen en zien een stad met gaten. Fort, kerk en vuurtoren zijn gespaard gebleven.

Overal zijn tentenkampen en complete wijken zijn weggevaagd.

Ruzain en Chootan zijn ook hier met vrienden aan de slag geweest na de Tsunami en weten bij vrijwel elk stukje stad te vertellen het hoe wat of waar: Hier is het baby opvangcentrum, het gebouw staat er nog maar alle baby's zijn verdronken en ooh, kijk daar, dat is een marine basis waar 240 slapende mariniers zijn verdronken doordat ze in hun slaap werden overvallen door het water en ooh daar stond een gebouw waar invaliden mensen voorheen in werden opgevangen maar niemand heeft de vloedgolf overleefd en zo ratelt hij door. Het is onvoorstelbaar.

Het is een ander Galle dan in de herinnering van mijn vader.

We rijden iets verder de stad in en krijgen de waterlijn te zien; een golf van ongeveer 10 meter heeft tot enkele honderden meters landinwaarts alles verwoest of meegezogen.

Nadat we het zoveelste tentenkamp voorbij rijden vragen we Ruzain om er bij eentje te stoppen en te kijken waar er nu precies behoefte aan is. Ruzain vertelt ons dat hij eerst de leiding wil vinden want zomaar het kamp inlopen in deze situatie is niet verantwoord ivm bedelen en het verwachtingspatroon van de mensen. Velen zullen om voedsel vragen terwijl er misschien voldoende aanwezig is. We vinden de verantwoordelijke en inderdaad meldt hij ons dat er geen behoefte is aan voedsel omdat er voldoende is, dat wil zeggen voor de eerst komende 3 weken maar de mensen leven hier nu eenmaal door deze ellende van dag tot dag en daarbij komt dat meer alleen maar zou resulteren in bederving. Waar wel behoefte aan is is aan oliestelletjes. (een soort primusstelletje van vroeger). Doordat er zoveel mensen op elkaar zitten is het onverantwoord om de mensen houtvuurtjes te laten maken omdat het risico dat er dan brand ontstaat te hoog is. Ze hebben er al verschillende kunnen kopen van donaties van de lokale bevolking maar op het moment zijn er nog 200 tenten die er geen hebben. Ze hebben dat hard nodig om het voedsel wat ze hebben te kunnen koken. Daar had het Rode Kruis niet aangedacht.

We krijgen de gegevens van hem mee en bezoeken kort het kamp.

Iedereen zwaait naar ons en al snel komen er mensen naar ons om geld te vragen. Gelukkig hebben we Ruzain en Chootan bij ons die de horde mensen vertellen waar we voor komen.

Iedereen zit buiten omdat het met 35°C niet echt lekker is in een tent. We komen ouders tegen die kinderen hebben verloren of vrouwen die man en kinderen zijn verloren. Ook kinderen die opgevangen worden door anderen omdat ze iedereen hebben verloren. Mensen wassen zich allemaal buiten bij een waterput of bij iets wat op een kraan lijkt. Velen vertellen hun verhaal en al snel blijkt dat zo goed als iedereen ook zijn baan kwijt is omdat alle winkels, bedrijven en materialen zijn weggespoeld. Erg triest allemaal.

We besluiten richting huis te gaan om te kijken wat we voor dit kamp kunnen doen.

Thuis aangekomen besluiten we dat de oliestelletjes inderdaad hard nodig zijn.

Ruzain begint gelijk te informeren naar de prijs. Zodra we die horen besluiten we het te doen en gaan op zoek naar een leverancier die er daadwerkelijk 200 kan leveren en ook nog eens een keer voor de prijs die wij willen betalen. Niet makkelijk aan te komen, blijkt al snel, in een land wat in nood is. Door het hele land is behoefte aan deze stelletjes en handelaren kopen er zoveel mogelijk op omdat ze handel ruiken.

Uiteindelijk hebben we een groothandel in Colombo aan de telefoon en hij vertelt ons dat hij via de zwarte handel maandag een container met deze oliestelletjes binnen krijgt. Tsjja, zwarte markt, dat betekent iets duurder, maar we besluiten het toch te doen nadat we de beelden van het kamp in ons hoofd nog eens de revue laten passeren.. Maandag worden ze per vrachtwagen bij Ruzain thuis bezorgd.

Wat een dag, we zijn kapot van de lange reis, maar vooral van alle ellende die we gezien en gehoord hebben.

We gaan slapen.

Zondag 30 januari

Gelukkig, zowel Pa als ik hebben aardig kunnen bij tanken.

We gaan weer op pad om te kijken waar we weer tot hulp kunnen zijn. We rijden door de stad en meteen aan het begin staat een klein kamp. Ik vraag Ruzain te stoppen om eerst eens hier te kijken. Kleinere kampen worden namelijk vaak over het hoofd gezien. We rijden een vlakke met puin binnen en zien, voordat de tenten beginnen, een overdekte plek waar enkele mensen met papieren zitten. Ruzain loopt er heen en inderdaad, dit is de verantwoordelijke van het kamp. Ruzain vraagt als eerste hoe het met het voedsel staat en de man vertelt ons dat er vorige week voedsel is bezorgd door een of andere instantie maar voldoende was dit niet want de chauffeur had onderweg meer dan de helft verkocht.

58 gezinnen met voedseltekort, waarvan 10 baby's. Pa en ik kijken elkaar aan en zonder dit keer te overleggen zeggen we meteen melk en babyvoeding toe. We worden naar de plek gebracht waar eerst deze 58 gezinnen woonden en kijken uit over een maanlandschap. Een vroegere bewoner vertelt ons: But we were very lucky, only 2 children died.

We vragen de verantwoordelijke hoe het zit met de overheidssteun maar hier kunnen ze nog weinig van merken. De man vertelt ons dat ze het momenteel van donaties moeten hebben van lokale mensen en mensen die zoals wij richting Sri Lanka gaan om ter plaatse te helpen. We rijden weg en onze regelneef Ruzain weet uiteraard wel weer een adres waar we voor een leuke prijs 58 voedselpakketjes kunnen kopen en babyvoeding.

We beginnen direct met inpakken, wij, Ruzain Chootan en het overige winkelpersoneel. Nadat we enkele liters vocht tot ons genomen hebben, het is vandaag enorm benauwd, gaan we snel terug naar het kamp.

Ik krijg een lijst met alle namen van de gezinnen die een pakket krijgen plus de gezinssamenstelling, ook krijgen we een vrije ruimte zodat de mensen kunnen tekenen nadat ze het pakket in ontvangst genomen hebben. Eerlijker kan het niet, een perfecte organisatie. De namen worden één voor één opgeroepen. De mensen komen bescheiden naar voren en kijken naar beneden als ze het pakket in ontvangst nemen, maar nadat de laatste is uitgedeeld en afgetekend stort de hele massa zich op Pa en mij. Handen schudden, bedanken en voeten aanraken noem het maar op. De dankbaarheid is enorm. We houden er een goed gevoel aan over.

Vlak voordat we weg willen gaan zien we enkele oliestelletjes staan. De leiding vertelt ons dat ze er slechts enkele hebben dus wordt er centraal gekookt. We zonderen ons even af en overleggen met elkaar. Ruzain belt of onze order van 200 oliestelletjes verhoogd kan worden naar 260. Dat blijkt mogelijk te zijn. We vertellen de leiding dat we morgen (maandag) 60 stelletjes komen brengen.

18:30 uur. We gaan naar huis en zitten uitgeteld in de tuin. Om de haverklap komen er familieleden, vrienden of bekenden van Fazul en Ruzain de tuin ingelopen om met ons te praten. Iedereen is zo verschrikkelijk dankbaar, ze blijven ons bedanken dat we bereid zijn hun volk te helpen. Alles willen ze van ons weten over Nederland, over ons zelf, de berichtgeving rondom de tsunami in het buitenland. We worden bij iedereen uitgenodigd voor de thee en aangezien Ruzain morgen naar Colombo moet voor zijn eigen zaak, besluiten we morgenmiddag bij wat mensen langs te gaan.

Bijna bedtijd maar Ruzain z'n telefoon rinkelt: De leverancier van de oliestelletjes vertelt hem dat maandag niet lukt en dat het dinsdag wordt. Laten we het hopen.

Maandag 01-02-2005

Zoals gezegd is Ruzain al vroeg naar Colombo vertrokken. Hij moest voor z'n werk het e.e.a. regelen en onze Euro's om wisselen in Roepies zodat we onze inmiddels ontstane schulden konden gaan voldoen. Hij heeft Chootan en enkele familieleden opdracht gegeven ons rond te rijden naar de plaatsen waar we heen willen. We besluiten richting Hikkaduwa te gaan, om de plek waar het treindrama zich heeft afgespeeld te bezoeken. Toen we daar afgelopen zaterdag waren hebben we 2 Nederlandse vrouwen bezig gezien met een groep kinderen en misschien kunnen we wel op één of andere manier behulpzaam zijn. We stappen op deze hartverscheurende plaats uit en zien dat Chootan en de overige ook zeer triest worden van dit gebied. Zeker Chootan, die zegt weer herinnerd te worden aan de vele lijken die hij hier in het massagraf heeft moeten gooien. We zien al snel de 2 vrouwen. Joke en Saskia zijn op de gok hierheen gekomen, oorspronkelijk als verpleegsters maar omdat er daar voldoende van waren hebben ze besloten de kinderen hier op te vangen. Ze vertellen ons dat er hier veel internationale hulporganisaties van het Rode Kruis aanwezig zijn, vooral veel Duitsers. Pa en ik besluiten ons geld in de zak te houden. Nadat we nog even rondgelopen hebben vertrekken we rond het middag uur naar huis.

Ruzain belt ons dat hij later komt. Hij wil nog even langs de leverancier van de 260 oliestelletjes. De levering is weer uitgesteld en Ruzain wil eens even polshoogte gaan nemen.

De rest van de middag vullen we met het bezoeken van onze theeadressen. Mensen zijn super gastvrij en voor ons een mooie gelegenheid om wat meer informatie te krijgen over de huidige toestand van alle Tsunami beslommeringen in de gebieden rondom Galle. We horen van velen dat de stad Habantota totaal verwoest is, dit is niet één van de zwaarst getroffen steden, maar waarschijnlijk DE zwaarst getroffen stad van Sri Lanka.

Rond zessen komt Ruzain terug en we beginnen met het sorteren van het geld. 's Avonds vertelt Firnas, Ruzain zijn zwager ons ook nog eens over Hamantota. Hij is er al enkele keren geweest om te helpen. Het besluit om morgen naar deze stad te gaan wordt dan snel genomen.

Dinsdag 01-02-2005

06:00 uur. Een lange trip staat ons te wachten . Habantota is ongeveer 3.5 uur rijden, dat is dus 7 uur totaal en de weg is slecht en druk. We hebben door deze rit nu een groot gedeelte van de belangrijkste kuststrook van Sri Lanka gezien en de schade is echt enorm. We zijn erg stil onderweg omdat er zoveel vernielingen te zien zijn waar je erg triest van wordt. We komen in Habantota aan en parkeren er net buiten het gebied de wagen. Uiteraard zijn Ruzain en Chootan ook weer van de partij en ook diverse familieleden van Ruzain waaronder Firnas (de zwager) omdat hij hier al eerder geweest is. Zodoende is hij bekend met de verwoestingen hier en ook met een school waar we eventueel hulp aan willen geven. We stappen uit de auto en tja.....misschien afgezaagd maar we staan doodstil naar alle verwoestingen te kijken.

Het is onbeschrijflijk. Her en der lopen locale mensen te zoeken naar eventuele bezittingen. Habantota heeft maar één vloedgolf gehad, vertel men ons, maar wel één van 12 meter hoog

12 meter hoog water dat werkelijk alles heeft verwoest. Het is onvoorstelbaar. Er zijn hier meer dan 5000 mensen verdronken, en er worden er nog honderden vermist. De golf heeft eerst de stad getroffen. Je hebt hier nml. eerst de zee, dan de stad en dan een meer. Overal staan autowrakken. Het meer, wat ongeveer 500 meter van zee ligt, is een groot kerkhof waar tientallen bussen, auto's en ook waarschijnlijk vermisten in liggen. Men kan hier niet echt bij komen omdat ze niet de benodigde materialen daarvoor hebben. Ook is het gevaar voor besmettelijke ziektes erg groot.

Alle bomen hangen vol met kleding en allerlei andere bezittingen. We lopen langs een moskee die ook vernielt is en men vertelt ons dat er normaal zo'n 2000 mensen hier kwamen bidden. Nu zijn er nog maar 300 mensen overgebleven. Via de puinhopen lopen we richting zee. Een schitterend strand krijgen we te zien met een prachtige blauwe zee. Ik staar richting zee en vraag me af hoe het in hemelsnaam mogelijk is dat zoiets moois zoveel dood en verderf kan veroorzaken. We proberen ons te vermannen hoe moeilijk dat ook is en lopen verder.

We zien hier maar een paar tenten staan en ik vraag me af waar de mensen gebleven zijn die het wel hebben overleefd. Ruzain vertelt ons dat een groot gedeelte van de bevolking is verdronken, een gedeelte is ondergebracht in een nabij gelegen kamp en ander overgebleven gedeelte is richting bergen gevlucht omdat ze bang zijn voor de zee.

We lopen verder richting de school waarover Firnas en Ruzain ons verteld hebben. De directeur is met z'n hele gezin verdronken dus we praten met een tijdelijke vervanger die bij onze vrienden inmiddels goed bekend is. De vervangend directeur vertelt ons dat er rond de 50 leerlingen zijn verdronken en dat er nog enkele tientallen worden vermist, waarschijnlijk zijn die ook verdronken. Qua verwoestingen is de school er redelijk vanaf gekomen. Er is een gebouw weggeslagen waar lesmateriaal lag opgeslagen en de materialen zijn uiteraard meegezogen richting zee.

We vragen de man of hij een lijst wil opstellen met wat hij als eerste nodig heeft om de school zo normaal mogelijk te laten functioneren. Firnas gaat samen met de man deze lijst samenstellen en wij worden gevraagd om eens op het schoolplein te kijken bij de kinderen. Op het moment dat we het plein oplopen stormen er tientallen kinderen op ons af om ons te begroeten, een hand te geven of om naar onze naam te vragen. Het is een

groot feest voor ze. Na een tijdje hebben de mannen de lijst klaar. We beloofden hem om te gaan kijken hoe we hem konden helpen en vertrokken weer richting Galle.

Het werd een lange en trieste rit. We zijn diep maar dan ook diep onder de indruk van de kracht die water kan hebben en de verwoesting die het aan kan richten. Ik maak me zorgen om dit gebied, met name omdat het zo afgelegen van alles ligt. Zal er wel voldoende hulpverlening hier komen? Ik realiseer me dat we niet al het leed hier op ons kunnen nemen en dat we in ieder geval de school met het één en ander gaan helpen. Ze hebben ons een behoorlijke lijst gegeven met dingen die ze nodig hebben. Met z'n allen besluiten we om deze te filteren en we besluiten in ieder geval 2000 schoolboeken te kopen, 1000 wiskunde sets met passer, liniaal, potloden en geodriehoek, 1000 waterflessen zodat de kinderen vers water in hun eigen waterfles kunnen doen en 1000 brooddozen. Morgen gaan we op zoek naar handelaren(en prijzen) die deze hoeveelheden op voorraad hebben. Ruzain z'n telefoon gaat en eindelijk krijgen we te horen dat alles in orde is met onze oliestelletjes en dat ze woensdagmiddag om 15:00 uur alle 260 worden geleverd.

Woensdag 02-02-2005

We beginnen met het zoeken naar adressen waar we de spullen voor de school in Habantota kunnen kopen. De schoolboeken kopen we in Galle bij een fabrikant. Ruzain gooit alles in de strijd om een goede prijs te krijgen omdat het hier een geval betreft van hulpverlening voor Tsunami slachtoffers. Op de meeste plekken worden wij als blanken namelijk gezien als de mensen met het grote geld die genoeg kunnen betalen. We krijgen een goede prijs en besluiten om ze meteen te bestellen. De fabrikant belooft op zijn beurt ze diezelfde middag nog bij ons te bezorgen. Via een handelaar in Colombo komen we aan de overige benodigheden: 1000 brooddozen en waterflessen en 1000 wiskundesets. Deze spullen zullen morgen geleverd worden.

We vertrekken nu richting de wijk die het zwaarst getroffen is in Galle en op een hoger gelegen gedeelte woont een neef van Ruzain, een voor Sri Lankaanse begrippen rijke handelaar in edelstenen. We gaan bij hem op bezoek omdat hij zich over deze hele wijk heeft ontfermd. Ook de 200 oliestelletjes zijn voor een kamp in deze wijk. In deze wijk zijn 490 families opgevangen en in kampen verdeeld.

210 huizen en 135 bedrijven zijn geheel van de aardbodem gevaagd, 246 woningen zijn voor 50 % verwoest. In totaal zijn er hier 243 mensen verdronken en worden er nog 134 vermist (oftewel zijn ook gewoon verdronken). 10 kinderen hebben helmaal geen ouders meer, 26 zijn alleen hun moeder verloren en 19 hun vader. Hoeveel kinderen er verdronken zijn weet hij ons niet precies te melden omdat vele kinderen nog niet geregistreerd stonden maar het zijn er zeker tientallen. Hij vertelt ons dat het zonde is om voedsel te geven omdat hij in ieder kamp hier een voedseldepot heeft gemaakt vol met rijst en allerlei andere etenswaren De mensen kunnen met een bonnensysteem hier elke weekvoedse lhalen. Alles heeft hij hier uit eigen zak betaald en samen met wat andere donaties kunnen verwezenlijken. Ondanks zijn rijkdom vinden we dit toch heel nobel van deze meneer.

Er staat in deze zwaar getroffen wijk ook een schoolen hij wilt ons die na een rondje door de wijk te hebben gereden laten zien. We zijn ook op zoek naar een school die geadopteerd kan worden. Onze bedel E-mail waarin we iedereen om geld hadden gevraagd voor ons bezoek aan Sri Lanka, is via via via bij een Nederlander in Australië terechtgekomen. Deze meneer is directeur van een groot bedrijf in kappersbenodigdheden en beheert ook ongeveer 1200 kapsalons. Hij heeft met diverse leveranciers, klanten en vestiginghouders besloten om n.a.v. onze foto's een brochure te maken om fondsen te werven voor het adopteren en jarenlang onderhouden van een in Sri Lanka getroffen school. De school in Hambantota is geen optie omdat hij te ver weg is van Galle. Ruzain wordt nml. zijn tussenpersoon en het is voor hem veel te ver rijden om dat goed te begeleiden. (later hebben we te horen gekregen dat de school in Hambantota door Fransen is geadopteerd.)

We rijden door de wijk richting school en voelen de ellende die hier hangt. We stappen uit bij een gebied waar mensen op een armzalige manier leven in tenten. We komen een man tegen met een zwerende voet, hij vertelt ons dat hij zijn complete gezin en huis heeft verloren, zelf is hij ook ernstig ziek door zijn voet, geld voor medicijnen heeft hij niet. We besluiten het geld wat nodig is voor medicijnen aan hem te geven, ondanks dat we eigenlijk geen individuele gevallen wilden doen. Het is erg moeilijk om in zo'n geval op je strepen te staan en zeker als je iemand door het geven van een tientje weer gezond kan maken. Nadat we alles gezien hebben krijgen we veel respect voor de neef. De regering laat nog weinig zien van het vele geld wat door iedereen gegeven is, dus zijn dit soort mensen goud waard.

We rijden verder en komen bij de school aan. Op deze school zijn diverse leerlingen verdronken, er zijn ook verschillende leerlingen die ouders of één van de ouders moeten missen. We praten met de schooldirecteur die erg dankbaar is dat we de moeite nemen om zijn school te bezoeken. De man is geestelijk een wrak en mankeert van alles. Een schoolgebouw, waar de jongere leerlingen les kregen, is compleet verwoest. Vorige week zijn de puinhopen door Amerikanen opgeruimd. Gevolg hiervan is dat een grote groep leerlingen op dit moment buiten op het schoolplein tussen het stof en de herrie van het verkeer les krijgt. In de lokalen die over zijn gebleven worden zoveel leerlingen gepropt dat er eigenlijk niet meer op een goede manier les kan worden gegeven. Veel materiaal is verloren gegaan. Er is grote behoefte aan een omroepinstallatie (de school heeft rond de 1000 leerlingen en het is hier gebruikelijk dat alles omgeroepen wordt), een elektrische typemachine wordt ook gevraagd en een fatsoenlijk bureau met bureaustoel. Het kantoor van de directeur is compleet weggevaagd.

In de auto besluiten we in overleg met Ruzain de spullen te kopen. Deze school is inderdaad zwaar getroffen en kan wel wat hulp gebruiken. We kopen meteen een geluid/omroep installatie en een bureau met stoel. De typemachine wordt in Colombo besteld en volgt later. Dit is misschien een optie voor Australië. Dicht in de buurt van Ruzain zijn woonhuis en een school die jarenlang hulp kan gebruiken.

We haasten ons naar huis want inmiddels is het bijna 15:00 uur. Eindelijk worden onze oliestelletjes geleverd. We lossen met z'n allen de vrachtwagen en we rekenen contant bij de handelaar af. We laten de lijst zien met de benodigdheden voor de school in

Habantota. De man kan ons alles leveren voor een goede prijs die zelfs nog wat lager is dan de prijs die Ruzain al had opgevraagd hier in Galle. We bestellen 1000 waterflessen en brooddozen en 1000 wiskunde setjes. De schoolboeken hebben we al in ons bezit want die zijn vlak voor de oliestelletjes gekomen.

Het is rond zessen en we besluiten de 60 oventjes die bestemd waren voor het kleinere kamp, waar we al babyvoeding en voedsel hadden uitgedeeld, nog te gaan afgeven. De dankbaarheid tijdens het uitdelen straalt van deze mensen af. Stuk voor stuk bedanken ze ons weer en ik denk bij mezelf hoe geweldig het is om dit te kunnen doen doordat we in Nederland de handen in mekaar geslagen hebben.

Donderdag 03-02-2005

Vrij snel komt de door ons gehuurde vrachtwagen om de overige 200 oliestelletjes in het grote centrale kamp van de zwaar getroffen wijk Katugoda uit te delen. Met allerlei vrienden en familieleden van Ruzain en uiteraard Chootan wordt alles in de vrachtwagen gezet. Ook hier zijn goed gedetailleerde lijsten met wie wel en wie geen recht heeft op een stelletje. Ook hebben alle mensen die er recht op hebben een bonnetje zodat vals spelen onmogelijk is.

Nadat we hier alles uitgedeeld hebben vertrekken we richting de school om de geluidsinstallatie en meubels af te geven. We worden als helden ontvangen en alle leerlingen worden in rijen opgesteld. Een van de leerlingen houdt een toespraak in het Engels en vertelt de dankbaarheid die ze voelen voor Nederland en de hoop die ze hebben op eventuele ondersteuning in de toekomst. Als dit gebeurd is volgt een oorverdovend applaus van alle leerlingen en wij snellen ons naar de auto om verder te gaan omdat we nog veel te doen hebben.

Ruzain vraagt ons of we even bij Unawatuna willen gaan kijken. Dit dorpje ligt 1 kilometer van Galle vandaan en heeft één van de mooiste baaien van Sri Lanka maar is ook weer heel zwaar getroffen door de Tsunami. We willen hier graag gaan kijken ,zeker ook omdat hier volgende week iemand uit Barendrecht polshoogte komt nemen. Deze Gerard Wijn is getrouwd met iemand uit Unawatuna en met behulp van het Algemeen Dagblad gaan ze dit dorp weer herbouwen. We rijden richting de baai van Unawatana en zien de verschrikkelijke verwoestingen. Dit moet een prachtig mooi stukje Sri Lanka zijn geweest. We zien een leuk slingerend weggetje waar allerlei leuke souvenirwinkeltjes hebben gestaan, nu is het een complete bouwval. Bij de baai aangekomen krijg ik een triest gevoel van binnen. Een schitterende baai, maar alles is verwoest. Het bekende guest house wat hier zo beroemd was heeft geen voorgevel meer en staat helemaal schuin, oftewel is compleet verwoest. Soms zou je willen dat je Bill Gates heet en genoeg geld zou hebben om iedereen te kunnen helpen.

We moeten er vandoor want de spullen voor de school in Habantota komen zo binnen, de hulporganisatie uit Barendrecht gaat zich over dit stukje Sri Lanka ontfermen.

Ruzain z'n telefoon gaat en de handelaar uit Colombo laat Ruzain weten vanwege het verkeer vertraagd te zijn. Geen probleem want hij brengt de spullen voor de school in Habantota en die worden volgende week maandag pas door Firnas uitgedeeld omdat het morgen (vrijdag) een nationale feestdag is in Sri Lanka is en de scholen gesloten

zijn. We rijden richting huis maar de telefoon gaat weer. Er zijn veel mensen die weten dat er 2 Nederlanders bij Ruzain logeren dus Jan en Alleman belt voor hulp of ondersteuning. Dit keer is het iemand van de lokale gemeenteraad die wekelijks voedselpakketten uitdeelt in een grote wijk van Galle. Om beurten is er een groep mensen aan de beurt waar dan voedsel voor wordt gekocht, met hulp van donaties van de lokale bevolking. Nu is er een groep aan de beurt van 525 gezinnen. Er wordt ons gevraagd of wij die pakketten willen cq kunnen schenken. Hier schrikken we van. We vragen de man of hij ons de wijk eerst wil laten zien voordat we een besluit nemen. Op een afgesproken punt pikt de man ons op en laat ons de wijk zien. Nou ja, wijk. Het is hier een grote puinhoop van bouwvallen en puin. Kinderen die zich in vieze beekjes wassen of moeders die op straat met hun kleren aan een emmer water over zich heen gooien als douche. Hele gezinnen die buiten zitten tussen het afval, omdat het in de tenten met 35°C gewoonweg veel te warm is. Het stinkt hier enorm en je moet wel heel sterk in je schoenen staan om hier met een strak gezicht door heen te wandelen. De man brengt ons weer terug bij onze eigen auto, we beloven hem niks en zeggen dat we er nog op terug komen. Onderweg naar huis zijn we al druk aan het discussiëren over wat te doen. In principe hebben we best nog wel wat geld en morgen is onze laatste dag want zaterdag beginnen we aan onze terugreis richting Colombo. We gaan rond bellen voor prijzen voor voedselpakketten. Inhoud bestaat uit 5 kilo rijst, 2,5 kilo van een of andere lokale rijstsoort, 2 pakken melkpoeder, 5 kilo suiker, lucifers, kruiden en ingeblikt voedsel. Uiteindelijk heeft de winkel waar we de 59 voedselpakketjes aan het begin van de week hebben gekocht de beste prijs. Rond de € 5 per pakket. We hebben er 525 nodig, dat is veel, heel erg veel. Niet alleen organisatorisch (ze moeten allemaal ingepakt worden) maar ook financieel en ze moeten vrijdag uitgedeeld worden. We besluiten het te doen, het geld is er, de nood is hoog en de beelden van deze wijk flitsen als een film door ons hoofd. De spullen worden besteld en Ruzain trommelt een hele rij vrienden, bekenden en familie op om deze avond vast te gaan inpakken in de winkel want de man van de lokale gemeenteraad gaat briefjes uitdelen aan de gezinnen van deze wijk waarin staat dat er vrijdagmiddag om 16:00 uur pakketten uitgedeeld worden voor Tsunami slachtoffers met medewerking van Nederlanders en gedoneerd door Nederlanders. Iedereen die een briefje krijgt kan dus een pakket komen afhalen zodat weer alles eerlijk verdeelt wordt.

Dit wordt op de valreep van ons vertrek nog even een mega project. We besluiten even thee te gaan drinken om een beetje bij te komen.....

Maar niet voor lang. Raseek, een oom van Ruzain, komt binnen gelopen en vraagt of we eens mee willen fietsen naar een kamp waar een vriend van hem veel hulp biedt. We vertellen Raseek dat we bijna blut zijn maar we fietsen toch even mee. Ruzain weet van het bestaan niet af van dit kamp, iets wat best wel logisch is want het ligt erg achteraf. Raseek vertelt dat hier de mensen zitten die vlak aan zee woonden en die echt alles, maar dan ook alles kwijt zijn. Eenmaal in het kamp aangekomen zien we al vrij snel dat hier de armste van de armste zitten. Van fatsoenlijke tenten is geen sprake en de gezinnen dragen praktisch geen kleding. De mensen zien er uitgemergeld uit. We zijn een beetje boos op Raseek, ook Ruzain is een beetje boos. Waarom heeft hij ons niet eerder verteld over dit kamp, ons budget was toen veel groter als nu. Raseek biedt

excuses aan en weet niet goed wat hij moet zeggen. We horen dat hij te bescheiden was om hulp te vragen omdat dat in principe in deze cultuur niet gepast is. Ook zag hij dat we al veel geld hadden uitgegeven aan allerlei projecten en hoorde telkens de telefoon met mensen die om geld bietsen en hij wilde ons ook niet tot last zijn. Goed, laat maar zitten, we vragen waar er hier behoefte aan is zodat we kunnen kijken of we nog iets kunnen doen. Oliestelletjes, olielampen, waterflessen en voedselpakketten daar hebben ze hier behoefte aan. Zonder na te denken beloven we iets te gaan doen.

We moeten nu snel terug gaan naar huis omdat de spullen voor de school in Habantota zo binnenkomen. Ik vraag Ruzain of hij nog een paar dozen chocola kan bestellen bij de handelaar zodat we op de scholen en in de verschillende kampen nog wat chocola kunnen uitdelen voor de kinderen. Nadat we de vrachtwagen hebben gelost vragen we de handelaar wat de prijzen zijn voor wat extra oliestelletjes en olielampen. Van de 1000 waterflessen en brooddozen voor de school in Habantota besluiten we om er 35 af te halen voor het kamp van Raseek. Zodoende sparen we wat geld uit voor de oliestelletjes en olielampen en daar matst de man ons behoorlijk mee zodat we ook het kamp van "Raseek" nog kunnen helpen. Zondag worden de oliestelletjes en de lampen geleverd en dan delen Raseek en Ruzain ze voor ons uit. De brooddozen en waterflessen en de chocola delen we morgenochtend (vrijdag) uit. We hebben ook nog wat gereedschap en we besluiten dat ook daar te geven. In dit kamp zit een timmerman die al zijn gereedschap kwijt is en dus goed ons gereedschap kan gebruiken.

Donderdagavond 3 februari.....BLUT. We zijn moe. Beslissingen maken, spullen uitdelen lange afstanden rijden, al het leed wat je te zien en te horen krijgt enz enz. Het gaat je niet in de koude kleren zitten. Vermoeid maar zeer voldaan rijden we naar ons eetadres. We zijn weer door iemand uitgenodigd. We voelen ons bevoorrecht. Morgen een zware dag: het afmaken van 525 voedselpakketten, dan het uitdelen en ook nog de spulletjes uitdelen in het kamp van Raseek.

Vrijdag 04-02-2005-02-08

Ik word doodziek wakker. Na m'n eerste hap ontbijt sprint ik naar het toilet om over te geven. M'n maag staat op z'n kop en m'n darmen zijn van slag. Enorme buikkrampen spelen continu op. Zal er wel bij horen, denk ik. Pa heeft er ook last van gehad en dat was zo over. Denk maar aan de mensen in de kampen, zeg ik tegen mezelf en ik kleed me aan om richting het kamp van Raseek te gaan. Totale wanorde heerst hier. De goede organisatie die we in de andere kampen zagen is hier ver te zoeken. Je kan goed merken dat deze mensen aan hun lot worden overgelaten. De kinderen krijgen hun brooddoos en waterfles maar zijn het meest blij met hun reep chocola. Ruzain belooft ons zondag de overige spullen uit te delen en om in de toekomst dit kamp goed in de gaten te houden. Op het moment dat we vertrekken komt de minister van visserij hier polshoogte nemen. Hij bedankt pa voor de hulp en ik denk bij mezelf, je kan beter als de donder die mensen hier helpen in plek van handjes te komen schudden, maar ik weet dat dit zeer kort door de bocht gedacht is.

We gaan snel naar de winkel waar al diverse mensen zijn begonnen met het inpakken van de 525 voedselpakketten. Het is een grote chaos. Overal ligt het voedsel en het is nu 12:00 uur. Er zijn nog maar 200 pakketten af. Om 16:00 uur moet alles klaar zijn want dan komen de mensen de pakketten afhalen en als alles dan niet in het afhaaldepot ligt moeten we lossen terwijl er mensen staan en dat zal geen prettig tafereel zijn. Ruzain belt naar verschillende neven en vrienden om meer hulp. Ook pa en ik springen bij en we beginnen in de brandende zon als gekken in te pakken. Het is echt een gigantische klus waar we ons best wel qua tijd op hebben verkeken. De 525 zakken rijst moeten we apart bezorgen want die passen niet in het pakket. Dit betekent wel dat we dus 2 x moeten rijden met de gehuurde vrachtwagen. 14:30 uur, total loss is iedereen, we hebben als gekken gewerkt en zijn klaar met de 525 pakketten. De vrachtwagen komt en nu gaat het zware werk komen. Eerst laden we 525 balen rijst in en gaan deze in het afhaaldepot afleveren. Na een half uur de balen te hebben ingeladen rijden we snel weg. Uiteraard is de wagen veel te zwaar beladen dus krijgen we een lekke band. We besluiten door te rijden en op het moment dat wij de 525 balen lossen kan de chauffeur de band vervangen. 15:30 uur hebben we ze gelost en rijden we weg om de 525 pakketten in te gaan laden. Er staan al verschillende mensen te wachten maar harder werken is haast niet mogelijk. Uiteindelijk hebben we om 16:15 uur de pakketten ingeladen en komen we om 16:30 uur bij het depot aan. Een grote mensenmassa is hier al aanwezig, maar sneller konden we niet. Er worden hekken geplaatst zodat we eerst kunnen lossen. Uiteindelijk starten we om 16:45 uur met uitdelen. Bonnetjes worden ingeleverd en mensen krijgen een pakket mee. Ik ben alleen nog maar zieker geworden en trek het niet echt meer. Gelukkig word ik geroepen om thee te komen drinken terwijl anderen gaan uitdelen. Er is inmiddels ook een hoge piet van de regering die ons hartelijk bedankt voor de hulp en zijn bewondering uitspreekt voor Nederland. Ik loop naar buiten en klim op een stoel en kijk uit over een massa mensen die in de rij staan voor een pakket. Ik ben kapot en denk bij mezelf: dit was het. Ons geld is op, gereedschap en lampen verdeeld en dit was echt een toetje, om al deze mensen samen met je pa en de hulp van al onze vrienden, bekenden, familie en zakenrelaties te kunnen helpen en ze te voorzien van een week voedsel voor.....€ 5. Heerlijk. Moe maar voldaan rijden we naar huis, terwijl anderen door gaan met uitdelen. Wat een week, wat een ellende en wat een mooi werk hebben we mogen doen. We hebben het geld mogen uitgeven aan projecten waar we zelf voor gekozen hebben. De spullen hebben we zelf met veel hulp van Ruzain en zijn contacten kunnen kopen en we hebben live kunnen zien hoe het bij de juiste personen terecht kwam.

Die avond, als we zitten bij te komen bij Ruzain thuis, vragen we hem of hij eens wil uitzoeken of we niet iets van een stichting kunnen oprichten. Hij zegt ons dat dat mogelijk is en het hier een sociëteit heet. Met het oprichten van zo'n sociëteit met een eigen bankrekening is het makkelijker en financieel overzichtelijker om in de toekomst eens te gaan kijken om hier wat mee te gaan doen. We hebben de afgelopen weken vele malen te horen gekregen dat er de eerste 3 maanden voldoende is wat betreft hulp en spullen, maar velen maken zich zorgen hoe dit daarna verder moet. Er is in de toekomst hulp nodig om allerlei dingen op te starten. Niet zo grootschalig als de afgelopen weken maar wel iets. Hoe, wat of waar, daar moeten we nog maar eens over na denken. . . Eerst

deze trip maar eens verwerken en dankbaar zijn voor al het mooie werk wat we met jullie hulp hebben mogen en kunnen doen. En laten we niet vergeten te melden hoe ongelooflijk belangrijk de hulp van Ruzain en al zijn familie en bekenden geweest is. Zonder hen hadden we dit alles niet op zo'n goeie manier kunnen realiseren.

De mensen zijn ons verschrikkelijk dankbaar en onze laatste avond hier staat in het teken van dankbaarheid en vertrek. Heel de avond is het een komen en gaan van mensen die ons bedanken, omhelzen en terug willen zien. We hebben vele vrienden gemaakt in deze buurt en bijna iedereen heeft ons de afgelopen week wel geholpen. We hebben nog een beetje geld over en horen via via dat Chootan geen inkomen heeft doordat hij geen snij -en polijst machine kan aanschaffen. Deze machines worden hier gebruikt om de edelstenen, die uit de mijnen worden gehaald, te bewerken. Heel de week heeft de jongen klaar gestaan voor ons en gewerkt als een beest. Een oom van Ruzain die handelaar is in deze stenen verteld dat hij nog een adres weet waar een goede tweedehands snijmachine staat en met wat hulp van anderen schaffen we de machine voor Chootan aan. Het werd een bijzondere avond.

Zaterdag 05-02-2005-02-08

Eerst nog even bij wat mensen thee gedronken waarna we uiteindelijk om 12:00 uur wegrijden bij Ruzain z'n huis richting Colombo. Een afscheidscomité zwaait ons uit. We moeten beloven om hun dank aan jullie allemaal over te brengen. Samen met Ruzain en Chootan rijden we weg. Na 10 minuten worden we gebeld: iemand is ons vergeten gedag te zeggen en vraagt of we even langs de weg willen stoppen . 10 minuten later is de betreffende man er en na 100x excuses, oarmd hij ons en rijden we verder richting Colombo. Dit keer kijk ik alleen naar links richting de zee en niet naar rechts waar het verwoeste land zich bevindt. Ik wil even genieten van hoe mooi het hier ook is, de schitterende blauwe zee , overal palmbomen en eilandjes in de zee. Het is in Sri Lanka een lang weekend want het was gisteren onafhankelijkheidsdag. Duizenden mensen en mariniers zijn richting de zwaarst getroffen gebieden getrokken om zoveel mogelijk op te ruimen. Na 3.5 uur gereden te hebben zet Ruzain ons af bij een achteraf hotelletje waar wij deze nacht slapen. Zij slapen achter in hun winkeltje dus Pa en ik zijn samen. Pa is vaak in deze stad geweest en weet dat Hotel Mount Lavinia hier vlakbij is omdat hij hier al een paar keer gelogeed heeft. We besluiten daar heen te gaan zodat ik het nu met eigen ogen kan zien ipv op de foto's. Een hotel met alles erop en eraan jongen, zegt hij mij. tÍs er inderdaad schitterend. Ik vraag hem of er ook een bar is, we hebben namelijk heel de week geen biertje kunnen krijgen in Galle. We snellen ons richting het privé-strand waar ook een bar is. 2 Halve Liters Koud Goud worden er besteld en ik denk dat we zelden zo genoten hebben van en het zo verdiend hebben om een biertje te drinken. We genieten van het moment, pakken nog een biertje en praten de week nog eens door. We gooien de laatste slok naar binnen, genieten van een prachtige zonsondergang en na een uurtje even te hebben genoten van een ander Sri Lanka vertrekken we richting ons achteraf hotelletje. Vannacht weer naar huis. Heeeeeeeeeeeeeeeeeerlijk.

